

ГЕО КОЛЯДА

FUTUR EXTRA

4140

891.79.1

K-659

ПОЕЗІЇ

ДОРОГІЙ ПРИЯТЕЛЮ!

Ти певно дивуєшся, чому це Гео Коляда почав видавати в
ним коштом. Хіба на Україні, мовляв, мало видавництва? В тім
й справа, що наші видавництва поезій майже не друкують.
Як відписав мені ласкаво Сергій Пилипенко, який стоїть на чолі
Державного Видавництва то... „— Можливості видавничі в нас
але... не для поезії. Ця галузь видавання нашо обмежена й Д
тут пасує“. Беручи на увагу це пасування ДВУ перед поезією
й те, що наші видавці хоча й друкують що небудь, то лише та
що його автор пише, підтягаючи на собі щільно корсета. І чер
пе саме, через оцю політику вельми-поважних видавців ти, люб
приятелю й досі переконаний в тім, що у нас зі слів поета Т
чини: „... І майже жадної поезії і майже жадного співля“. От
в силу одних різномайтних об'єктивних причин і беручи на ува
що від час продукування своїх творів я не натягував на се
корсета, Гео Коляда змушений закласти своє власне „вида
вництво“ й свої книжки випускати на світ широкій власних
засобами. Та й в цьому я йду за прикладом американсько
письменника Аптона Сінклера, якому приходить ся не тільки в
давати свої книжки власним коштом, алеж і агітувати за самою
себе, рекламувати себе. І цілковито правильно. Бо книжка да
свого розповсюдження потребує реклами, аби про неї знали, ~~суд~~

А хтож буде рекламувати, коли видавця автора. Тому автор
мусить сам за себе агітувати. Сподіваюся, що ти, любий приятелю
читачу мої творів, всіма засобами будеш розповсюджувати мо
книжки. А з них найкраща ось ця збірка поезій „Futur-Extra“
У ній багацько є интересного, що захопить тебе. Коштує вона
1 карб. Надсилай просто листівку про надіслання, і тобі негайно
буде вшлана накладною платнею ця найвартіша зі всіх сучасних
книжок на Україні, моя збірка поезій „Futur-Extra“. Взгад
варло було, би аби ти, дорогий приятелю, подав свою постійну
адресу, а на ню я буду надалі надсилати свої нові книжки. Моя
адреса: „Москва, 57, Покровское - Стрешнево, дача
„Бельведер“ Гр. Коляді“. По цій адресі ти можеш листу
ватися зі мною, надсилаючи свої враження про мої твори, наради
вказівки й т. п. за що буду вельми вдячним.

От же, любий приятелю, чекаю на твою підтримку, й що не
забаром ти побачиш нове видання цієї книжки далеко краще й
дешевше.

Щирмі Гео Коляда.

Москва, лютий, 1927.

ГЕО КОЛЯДА 8711

К-

FUTUR—EXTRA

ПОЕЗІЇ

А

МОСКВА ★ 1927

Обгортка роботи М. Билінкіна.

Державна Публічна
БІБЛІОТЕКА УРСР

І.В. 65

2046-15

ВНООФ
ЗВІРЕНО 20.08.09.

ВИДАННЯ АВТОРА

715 AN 1937-19

Головат № 77.994

Тираж 1.000 прим.

Друк. Держвидаву „Червоный Пролетар”. Москва, Пімен., 16.

РОЗБИТА ФЛЕЙТА.

Михайль Семенку

Я зупинивсь на розі вулиць
на флейті граю кожну ніч,
а тротуари вуха щулять,
спадає зимний сніг.

І от підходе жінка у чорному,
на камінь схилилась рідкоючі —
я заграє їй на флейті, що кожному
буває сонячно і мрячно.

І почав я співати про море,
що буває безмежно синьозоре,
про країну, де вічно тепло,
де ніхто від голоду не хлекле.

Де мати дитину гойдаючи
так омайбутнено дивиться на яблоню,
а вітер сукню зриваючи
її опещує радісно.

І почав я брехать онаївнено,
що буває холодно і жарко,
що після зими, завжди овеснянено
сонце цілує нас палко.

І тій жінці, що схилилась ридючи,
я на флейті грав про кохання.
Вона ж поцілувала мене вдячно
і ослъозила мої поривання.

І пішла вона кудись тихо,
а я граю на розі на флейті
і хтось показав мені противну пику
з зубастим реготанням на серці.

І почав я матюкатись тоді опоезенно,
що всі ви сволочі, як тумби.
А міліціонер слухав мене обмежено
і хукав — бо зимно — у руки.

Я підняв тоді свою флейту,
і почав бить кожного в морду,
аж доки не вибився до щенту
і не послав усіх к чорту.

І ображено ліг під афішу
і заплакав, що так зимно...
Тоді жулік показав мені пику
і ударив кулаком у слину.

А у ранці я пішов майданами
і грав про кохання на флейті,
і хотілось умерти під трамваями
на останньому сонеті.

І хотілось мені дуже їсти,
тоді заграв я про розкіш
і зібравсь такий великий натовп,
що навіть ніде сісти.

А вночі я зустрів жінку в чорному
на бульварі Тверським проти Пушкіна.
Вона офальшивено кожному
усміхалась опростітучено.

Тоді здійняв я флейту до неба
і ударив з розгону об камінь
і відчув, що навчитися треба
жити по вовчи з вовками.

* * *

Шугають авта
бруком рух
спіралить плямить у очах
тремтить майдан
скажений біг
машин і натовпів прибій
а я схопив Ловецький Ріг
й кричу кричу а гей скоріі!

кружляйте натовпи сходіть
на першу скорінь
і умріть
в безумнім русі коливань
прибій — відбій
і б'є в майдан
ритмічно в такт
Залізний Час
вперед!
і — йще Дредноути Електр
йще хутчіше час вертять
а гей скорій!
Гукаю я в Ловецький Ріг
усі епохи завертіть
вперед!
від згаги рухання тремтіть,
а хто не витрима й впаде
умре!

—
* * *

Я зупинивсь на майдані центральному
а у тілі моїм ілюмінація
бо уключено електрику од станції „Радости“
і осніжено
спостерігаючи шугання
я реготавсь обезтурботнено

і хотілось на море
і хотілось до Сонця
і хотілось украсти його
як яблука
в чужому саду
— Гуділи дроти телеграфів
хтось слав про кохання надмірне телеграми
й Гіганти Доми об'електренні
згубилися в димі
а мені було весінне весело
і люблю я палко людей
а довкола був гомін скрегітний
від поспішання залізних коней
— і хотілось стати філософом
бути у моря й думати,
а чому чайки над островом
чому море об беріги грюкає
— і так довго стояв овітрінений
відбиваючи вулиць обличчя
і хтось підійшов огнівений
і плюнув у огнище
і пішов я тоді додому
бо було мені зимно
бо було мені більно
од Сволочи!

ФУТУР-ЕКСТРА.

Взяв-би
серце своє вийняв,
у магазині
виставив-би —
дивіться!
Як кров безвинно
точиться вимпелами.
Як порив пульсує невпинно
і як поранений орел
пориває!
Так мое серце
електромагнітно
сонячну спеку
ковтає.
Зазирайте-ж, одвічні мандрівники,
у лабіринти серця,
я виставив його на вітрині
у магазині „Футур-Екстра“.
Тільки не плюйтеся й не смійтесь,
бо битися буду.
Гей, хто осмілиться тронуть?
Виб'ю всі зуби!
Ви,
лисї, катаральні поети анемії
не квохчїть,

не слиньте,
будь ласка!
Ви,
отебезезено-олірені,
що херувимно співаєте „хуги“
„Геніяльні“ Тичини, Сосюри, інші...
Геть руки!
Не хапайтеся за колеса локомотивів історії.
Не хапайтеся!
Ідіть краще їсти померанці
і застібуйте вранці на всі ґудзики вбрання,
бо простудитесь,
бо окашляєтесь,
помрете!
Ви,
зграї беззубих критиків
з опетітненим мозком
і з охарканим вигуком!
Ви,
гробокопателі, червоточина,
уся рецензентська ошатія
підлизи,
газетно-ошпальтені,
Вам!
Вам усім
Смерть!!
Футур-Екстра б'є із гармат далекобійних,
Футур-Екстра осипле снарядами —

так не хапайтесь за колеса локомотивів,
а ідіть до театру з дамами.

Футур-Екстру ніколи.
Футур-Екстру треба стежити за манометром.
Ой, як завіють віхоли
буде мчати просто й обестурботнено.

Ми
ухопились за гриву коня залізного,
а ви за хвіст невдало чіпляєтесь.
Кажу,
одстаньте, доки не пізно вже
і більш доганять не змагайтеся!

Ми
верхи на шиї коня іскристого
цілуємо конячі вуши
годуємо цукером...
Ах, ми в вершники часу залізного
Будьоновці завірюхові!

Футур-Екстри не будуть плакати,
Футур-Екстрові ніколи.
То ви: „папа! мама!“
Коли вас обіжено.

Футур-Екстра вас всіх задавить,
коли станете наперек дороги,
Так мірщій утікайте з дороги
На всі чотирі ноги!

Наша стихія — гази,
бомби, біт і машини.
О, ми розіб'ємо вазн
ваших образів „милих“.

Ви будете плакати,
і сльозі спадатимуть на черепки ваших вазів
і будете кричать: „Ах мама!.. мама!..
я умер од екстра-гвардії!..“

А ми не витремо сліз ваших,
як добрі, добрі мами
і не дамо апельсіна потім,
бо ми повні зневаги.

Футур-Екстрові час в дорогу,
Локомотив уже наповнено нафтою.
Треба пильно дивитись в манометр:
путь у окопах та ямах...

Футур-Екстра завжди готовий.
Гей,
цільсь по мередіанах.
Єсть!

Чемоданно захаркала танками
машина звірюжина.
І земля
об екстро-футурена
цілує сонячну лапку.

Драстуй, Сонце!
Я — Екстра-Футур.
Пошану тобі та славу.
В радіо-рупор трубу
шлемо телеграму.

Поети,
часом омайбутнені,
лізьте на віків ливви.
Тільки ви обціловані
сонцем у спини.
Поспішайте!
Поспішайте!
Поспішайте!
Схопіться за гриву і — верхи!
Я —
Екстра-Футур перший
виведу вас на дорогу
і кудою йти покажу.
Я дам вам хліба у торбу
і від радості, як кінь заіржу.

—
* * *

Реклами електрою б'ють
Золотими Струганками літери роблять
синій утюг
в мізок — серце проскакує

і те що реклами кричать
флегматично розгладжує
а потім Фуганком золотим
мисль шліфує реклама
і гудить в голові один мотив
купляйте бакалейні крами!

—
* * *

Сьогодні настроїт бляхах сонць
вібрує телеграмно.

Іду один незнанно,
люблю я весняну парость.

Трамваї дум за обрій...
Там синь плакатом тріпле.
А я іду в неспокій,
у грудях серце скигле,
шукаю вічних колій,
де весняно привітно.

Дроти, мов кожна мисль
мережано над бруком...
Тут людський сміх повис
над хаосом і грюком...

І хмарно, буряно в очах
то сум, то порив і одчай.
Скорботний день в зубах
хрумтить на чорних сухарях.

Балони мрії. Балони мрії.
Зірвались у височінь.
Кублясті вихрива промінь
розкидались струмочні.

Дівчина глянула в пільму
очей моїх сумирних.
І день пожежами торкнув.
І я — мов дріт, загув — прогув
у тонах переливних.

—
* * *

Локомотива огні: то очі і брови
в чорному жінки з мармуром рук.
Крик перед смертю останній і довгий
викинув гуркітний брук.

Троянди! Троянди! Кричали торговці,
панни купляли пурпур і пах...
У вальсах кружляли радіомовці,
харкав у гуму радіо-танк.

І було так тоскно, мов з Азії гуни
мчались на „Бенцах“, шикуючись цим.
А десь у степах, у кобилячі руни
місяць заплітував цинк.

Локомотива огні: то очі і брови
в чорному жінки з мармуром рук.

Крик перед смертю останній і довгий
викинув гуркітний брук.

Коли сонце над містом золоточолове
кпнуло жмутом проміння зневаг,
гойдався примарою труп безголовий
і стиснутий пальцями жах.

Трам заіржав: і вдарили дзвони.
Тисячемовні у бризках поем.
І вмиль завірюхався темпами спорзко
в сальві породжений день.

—
* * *

Тоскно... Натовців ворохи
Викидає город на брук...
Гайдаються в полі чортополохи,
Обвішані жменями дум.

Я хотів би пити любов, як вохкість
У весняний день коріння.
Ах печаль людяна, хворість
Буйного цвітіння.

Хапайся вітер долонями за тіло
Цілуйся жаром губ.
Воскресіння одавеніло
І охрип вже голос труб...

Ми чекаем ндвє воскресіння.
А чи йде, чи скоро, як?
Думи, зграя вольная пташинна
В сріблокрилих кораблях...

Я піду один у сад озерний
Я піду один з свинцями сліз,
Тільки ти у час вечерній
Не пізнаєш тих доріг.

Я-ж дорогами не ходжу і не воджу
Інших дурість по битих шляхах.
Я іду й очей не зводжу
З тих країн, що тільки в снах...

Під ногами ями, чи байраки,
Чи петлю наставить хтось...
Ну і що-ж я зможу умірати
І у ямі з сьйвом зорь.

Тіль не здамся я без бою,
Навіть, і тоді, як горло ніж
Буде різать з лютою злобою
Я кричатиму: „Так, ні!

Я не вовк і не кобила
І за інших постоять мастак.
Ось вам, сволочі, у рило
Зграї чорних посіпак!“

Я піду один у сад озерний
Без доріг втарованих, старих...
Я дійду, найду той край чудесний
Де радіння в вітах золотих.

—
* * *

Як хвіст піднімає кобила
забруднюючи асфальти міст
і гартуючи білі копита
лошака пружинить хвіст...

Так життя розгайдане віками
переходе в мінор і мажор
і розкидане сонце, ночами
непотрібними черепками
чи фальшивими піснями
брязкає фальш.

Так і час вихристо могутній
перетинув горло ніж,
немов дзвонить забутий
і розколотий дзвін.
І немає пісень і смішний
забракований вигук про волю,
бо не сонце, не день в далені,
а змертвілий морозяний морок...

Я люблю коней і авто і трамваї
я люблю нестримний темп,

тільки думи, думів каравани
не підуть бадьоро до пустель...
Бо пустеля — смерть... А що-би садом
був завітчаний пісок
треба вірить й сміх каскадом
викидять злочинцю межі зор.
Треба бути чим є! Не плакати, не лизати
язиком улесливим чобіт,
треба сміливо тримати
своїх гідностей племінь, —
бо опльований підеш!.. Сумління
меч у горло, кулю в лоб!
Ах цвітіння, радісне шуміння
брязк розколотих ікон.

* * *

Брати мої, сестри мої,
слухайте!
День — злот підперезаний
поясом чавунячим.

Собака рудий вихлистав
глек молока вранці —
хто-ж цей час такий викликав
з червоними пранцями?

А у небі в ніч
під паровозів крик
місяць — блід
хмарами стриб.

Цап з бородою тупає
козів турукає...

Цап з бородою хвіст підняв
— місяць засяв.

Ріки, лийтесь в озера
з човнами на спинах,
сьогодні вантажиться ера
голубого крика.

Сонце моє розірване,
як вітер афішу
і хочеться гнівно
вам... Вам, імено.

На кожне вухо
я ковтками сонце.
Місяць я між ноги
Кінджал криворогий.

На кожну цицьку
я спнь небесяну
— клоне теплу пичку
вітер забуянин.

Я поет в екстазі і риданні,
як народ України голубий.
Я люблю свій край коханий
мій чарівний, любий і смішний.
Я любов свою розсипав в золоті згуку
кожен крик мій — распач флейт,
тетиву пісень на чорну руку
я спускаю сміливо з очей.

Так і дні у лютій долі
рву у інших її мну,
як за хвіст коней ловлю у полі
її по під пузом мчу.

Я жбурляю сміх
і зневаги жах,
мов стьобне батіг
з виляском чабан.

Вам, вам усім
братам і сестрам
ночі цієї, в сні
буде едемно.
Вам, вам усім
я осіяю ліжко
запахом ніжних квіт
цілуючи ніжно.

Вам жінкам, вам юнакам,
оголяйте час до пупа!
Кожний день становте руба
жертovníки її фіміам!

А я буду в гумо-розтруб
харкати сливу днів...
Міліон найпрекрасніших губ
цілують мій профіль!

* * *

Одні складають шану владі
другі співають про туман...
А в мене серце у розладі
і на очах ноган.

Я люблю, я люблю так ранок
і приборканий темп городський,
коли вітер розхилить фіранок
і удариться сяйвом ясним.

Ах пламеніє душа, пламеніє
і до болю енергії крик
впривається в рухи шальнії
до роботи, за працю, у мить.

Бруд і сморід в канавах сочиться.
Бруд і сморід людських сотворінь...

Скільки жаху, риданнів твориться
і від зойків тремтить лабіринт.

І не знаю куди, дè-едем?
А в промовах нещирих поет
і політик кричить: — Ми ідем,
ми ідем до озлочених меж.

Тільки крик, і ридання, і жах...
Тільки ломиться голос в пітьмі
А в розкритих очах на ножах
повстає труп зогнилий війни.

Ту троянду, зорю забуття,
що росла в квітникові комун
час суворий зірвав, ізімняв
і як хлам непотрібний жбурнув.

І тому так кар'єром авто
наших днів пробігає у млу,
щоб на очі надіти пальто
і не бачить нічого, не чує.

І тому так на серці печаль
і так спорзко душа пломенить
і на вістрі кінжалу одчай
мов отрута гадюки сичить.

* * *

Зажурений тополь як тінь
не шолохнеться, мріє і снить
я ж не тополь, не тінь, але кінь,
що у путь, у дорогу стремить.

Набридають і фарби і пах
однієї країни і місць
я волю жбурнути снопа
із блискавних гнівних блискавиць.

І на аеро, авто, експрес
навантажу створіння своє
мов багаж, що не знає адрес,
мов Голандець Літучий без меж.

Набридає, мов редька, глитать
гомін пишний рідимих земель,
я піду, я піду мандрувать
і шукати прекрасних очей.

Буду в полі я схил цілувать
буду з зорями дружний як ніч,
остогидли і запах і чар
однієї країни і місць.

—

* *
* *

Яка є радість! Яка є радість!
Сонячні, гарячі язики
лижуть губів екстазність
і під ноги кладуть цинк.

Як папіроску з димом
палиться один лише раз.
Життя то є тином
відгороджений сад.

Груди у жінки башти на фоні
шумливого міста, де страсті чани,
я цілую рожеві долоні —
вони теплі, як в спеку лани.

У полі пишається синій будяк
— згадок моїх каламуть.
Червоні Ченці осідлали коняк,
щоб браму в прийдешнє жбурнуть.

Я люблю жінок вродливих
з фіялковим загаром зіниць —
тембр грудей упругих, мінливих
мов бриліантових зірниць.

Її осяяні сонцем зливи
— весняною повінь.
В голім тілі страсті зливи
— вогневі струмні.

Червоні Ченці з свічками в руках,
в кожній руці п'ять штук.
Темної ночі йдуть і йдуть
браму в прийдешнє жбурнуть.

—
* * *

Страсті блакитні локони
я цілую — чи сон це.
Вітер гоїдає верхів'я сосон
й забінтоване хмарами сонце.
Взриваються мислі цистерни
в полум'ї шукання
і вихори рвуть стери
наших душ блукання.
Обсервуємо землю оком
і бувають різні об'єктиви.
Сміх та радіння соком
дзюркає з нашого вим'я.
Балансую на лезі бритви
нашої людської дороги —
чи впіймаю, чи злізу на ливни
іншого сонця злотроги.
То сосон розгойдані віти
за обрій ідуть ешалонами...
Кричіте! Кричіте! Кричіте!
Взриваючи серце бомбами.

* * *

Родить мозок буяльні слова
і куде жмут огняних думок
голова ж ти моя, голова
оповита вінцем блискавок.

Надійшов я жбурлять бумеранг
слів повстанських і гордих
бо настане доба „Штурм унд Дранг“
і нові завірюхи і шторми.

І цю пісню в набій я кладу
з динамітом і оливом кулі
кожний вибух освітлює млу
кожний згук мій співає про волю.

Зашумлять бумеранги у синь,
і заплющиться сонце од болю,
а в білесій з веснушками цинк
клич ударить скликанням до бою.

Не зв'язать бо вітрів голубих
і до прикорня їх не прибити,
і громохкі спадуть блискавки
і нічим їх не можна забити.

На коромислі цебра годин
я по воду іду до криниці,
і наповнені вщерть до карниз
колисаються цебра мов мислі.

Буде час огневих завірюх,
буде радісний день розквітання:
візьме сонце великий бурдюк,
вип'є слюзи зідхань і ридання.

Тому пісня буяльні слова
заогнявила в племінь думок
голова ж ти моя, голова
оповита вінцем блискавок.

* * *

Оповили верхів'я зливи
печальних хмар...
Лижуть сонячний промінь кобили
і тремтить їх кобилячий стан.

Єсть красавці жеребці в отарі
звірячого тіла громад.
Єсть прекрасна божествена карість
грудей кобилячих принад.

І сонце ступаючи в море
скинуло шати дівиць,
осяйно блистить в ореолі
волоссям заголених лвиць.

Розкидаючи золота рясту
вихляється тіло, мов синь,

я цілую тебе курчасту
і зубчасту тіль зіниць.

Тільки біль у ранкових травах
на кулях росянових звис.
Ах, яка невимовная рана
що на землю я цю появивсь.

* * *

Я ночами цілую глибінь
розпачливий крик бурунів,
золотою дратвою зшита тіль
од моїх опечалених вій.

Як б'ється пульс з зідханням
подиха пурпурних уст —
вчуваю тендітним дітканням
пелюстками рожевих рук.

У місяця коси злотави
мов людяний распатланний сум:
славлю день, сонце, трави
славлю міста розгойданий рух.

Люди! Палка і екстазна
пісня людського життя!
Ах, невимовная казка
пити життя до кінця!

* * *

Несу я у пригоршнях смуток,
не знаю де кинуть в степах.
Повзуть черепахи тванюки
й холодними жабами жах.

Кусайте сонця баклажани
в повітряну блакитну чалму
оповийте чоло. Гривожари
жеребцями на ранок іржуть.

Хапайте багнетів блеск.
Лежить на левадах Пес
схиливши лице
на лапи.

І смерти тічки тчуть канати
і жалібний марш на зубах
вицокують чорні собаки
і виють, скавчать.

Надіньте на леза шаблюки
зневаги людяної сміх
і харкніть в провалля тванюки
епохи сучасної злість!

* *
* *

Безсистемно ідуть трамваї
навантажені дорогоціним мозком.
Очей волошкові заграви
хвилястим распатлані дротом.

Там десь, в невідомих просторах
сріблястої мрії тінь...
і на чорних хвилястих прапорах
накреслено гасла хотінь.

Золотим павуком скрізь загляне
пузатого сонця зір,
а у місті ринає в риданні
розіп'ятий сміх.

І так більно, так більно, так більно
афіші розірвані душ
натовп змінює непомітно
і кинув на брук.

* *
* *

Прожектором падає тінь
над міським майданом.
Золотий профіль мрій
відбивається в небі рекламно.

Ми палко цілуєм жоржини
збираючи росяний пил.

У радіо крик України —
сріблястий блиск вил.

Вирушають у путь огневі ешалони,
у зорях червоних степи.
Сміються на сонце блакитні коні,
пружинячи баско хвости.

* * *

Цій брамі двіста літ.
У ранці голубий туман,
мов безконечний екран
небесної кінофільми...

В минувшині цеглу довозили кіньми
і будували кольони
і лінії стрункість
цегляри...

І так старанно дбали про визерункість...
Ах голубий туман,
мов безконечний екран
небесної кінофільми...

Сучасність темпом розтерзаним ввись.
Через губу плюється в колодязь минувшини.
І електричний блиск
осяює тьми тіл опростітучинних.

Сьогодні кишеньковий жулік найшляхетна людина!
Ах, у безмежність прийдешньости лінії дум,
в лабірінтах дротів павутиняча слина...
і... найгеніяльніший бум:
Жулік-шляхетна людина!

* * *

Хапайте момент сучасности!
Відчуйте насолоду хвилі!
День золотий струмчастий
в образі стиглої дині.

Ловіте трояндові згуки,
цілуйте, опещуйте їх,
показуйте сонцеві зуби,
глитаючи синь.

На бульвари, на площі, на вулиці!
Геть забінтовані камери житла!
На бульвари, на площі, на вулиці
до сонячного світла!

Розстерзані душі киньте
мов жмут папірчаний на брук!
Стрибайте безнадійно, —
Снігами занесено путь.

* * *

Роспущені коси у жінки
кінджалами схрещена путь
і жінка вміра під кружлінням
чавунячих негрових губ...

І гавкнула сучка на місяць,
її дванадцятєро цуцинят
висмокчують дюжинну цицьок
її предобре до неї скавчать.

А панна, поважная сучка,
виставляючи вовчий клик
бере кожного з них за вуха
на собачий червоний язик.

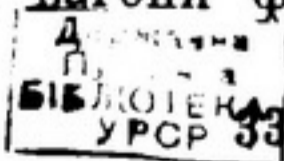
* * *

Ви надзвичайно грубо ставитесь до людини
ви її вважаєте за товар.
Голубий туман повз хмарини,
голубий туман і пожар.

Балони згуків, вагони фарб і сяєва промінь
чудесний ринок у рубінах
людяних мрій —

Балони згуків, вагони фарб і сяєва промінь.

3 Футур-Екстра.

Державна Публічна
БІБЛІОТЕКА УРСР

198.

По асфальту порожніх душ
по каменю розколотих жадань
мільйон розпросториних рук,
і ракетами крик за грань.

Ви до життя ставитесь надзвичайно грубо,
що все так просто як на долоні.
Раптом сонце ударилось руба
велитенським екраном в просторі.

І струмчасто на землю циліндри
золотого весняно.
і ударився вітер об цитри,
замузичених обрїїв п'яно.

І на мент в корпусах машинових,
в установах, помешканнях, хатах
на очах і в устах рубінових
заблакитнилась посмішка красна.

І ударилась мисль об простори
як в в'язниці за ґратами жулік.
І блеснули думки метеори,
що об панцер відскакують кулі.

—
* * *

Завтра це Чорний Лист,
А Сьогодні мізерне вино
Роздрочуйте ж бунтарства хист!
Умірають, так вмірають з ногоном!

Хтось творить закони, суд, трибунали.
Хтось хоче загнuzдати одвічний темп.
Складають поети нудні дигтирамби
вишукуючи вічно тем.

Рвіть нервово шпальти подій,
кромсаючи їх в цунз.
Сьогодні опльований злодій,
а завтра святий Ісус!

Ідіте на вулиці!
Поставте на розі трибуни,
З Азії сунуть гуни,
з Азії суне азія.

Лякайте цю саранчу
бомбами, літаврами, криками.
До схочу кричіте
Азм — Анарх!

Перекиньте історію на — 2π
на 720° прийдешности
і в провалля еристих днів
вихаркайте ржавчину.

Лізьте до сонця, роздираючи зодяг.
Сонце зробіте не фарбоване!
Бо набридло, набридло! Цей потяг
мусів дійти ще вчора.

* * *

Поети
всіх епох і країн
до вас слово мое бунтівника
— чекайте велитенських війн.

Поети,
я відчуваю подих
і шепіт мертвих губ —
надходять військові роки
і марші труб.

Поети,
до вас слово мое
бунтівника
не складайте сонети
за!
не забруднюйте шпальти газет
за!
наказую вам
геть війну!
Геть війну!!

Поети, не піддавайтесь омані
агітуйте, кричіте проти війн...
Уряди шліте до божої мами
лозунг один „проти війн!“

* * *

Залізо, мідь і криця і чавун
тремтять під дотиком моїм,
і чується металу згук,
то навіжений то дзінкиїт.

Холодний блиск, мов револьверу сміх
з людського сотворіння...
Шаленим темпом вертяться шківни
і блокове скрипіння.

Конвейер днів простує у безпуття,
прискорено бубнить тимпан.
В киреї чорний на розпутті
козацький спис встромив анарх.

Все змішано.

І раптом крик роспуки і жадоби
з над людських мук прорізав темряву.
Ударивсь тембрами жалоби
в багновисько порожніх душ.

Схопився люд і — голос, голосіння.
Тут плач, тут окрик грізний і призив.
Мерці здригнули в трунах од тужіння
з над людських мук, химер і лих.

Конвейер днів зруйновано у попел.
В диму заіскрилися щогли.
Чи дійдем ми до райського перона
чи катастрофи.

* * *

На сьогодні немає вітчизни
Україна лиш згук, парадокс.
На похиленій гілці шипшини
тихомрійно зігнулась в парость.

У прийдешности край мій привабливий.
На долоні блакитних хотінь...
— дикий вигук луна несугарний,
а навспражки то тінь.

Історичні події величні
і славетність хоробрих чубів.
Сьогочасні ж картини безлиці
і немає штукарських майстрів.

Запалають вогні фиміямні
од світильників прагнення мас,
буде край мій цвісти у буянні,
буде край мій як зоряний чар.

І тоді Україна велична,
та країна, де блакитний всхід.
Це ж моя батьківщина!
Це ж могутній прокинувся нарід!

У прийдешности витвір мистецький,
Україна свободна од пут!
...На сьогодні ж, що в казці біблейській
на ріках проливаєм сльозу.

* * *

Життя згубило зміст.
Зів'яла осінь... і туман...
Мандрує злочинець
ах жах!
У злочинця обличчя у сльозах,
печаль яка.

Голодні собаки — години часу
під вікнами виють, гарчать.
Кінчаючи життя відразу
людина вміра від ножа.

І маревом чорним над містом
має безмежний сум
і з дзвоном — парабольним свистом
гуцають кулі — дум-дум.

Ах жах!
Яка печаль!
Нема доріг,
світильників нема.

Будена прорість мхом і цвіллю
пролазить в серця квітлий сад
і дріб'язковістю повільно
в людини серце зароста.

І де ми? Путь яка незнана?
Який поганий, сірий час.

Нема пісень про буйність ятагана,
про бойовиська жар.

Нема пісень. Ах жах!
Яка печаль!
Нема доріг,
світильників нема.

І от ідуть блакитні легіони —
повки незнаних лав
і знов огонь. І радість мільйонів
струмчастим криком б'є в тимпан.

І міста-величні розбурхані вогнем
спіралять у просторінь.
І думкою й мечем
Червоні Коні!

Прийдешність — лань струнка, стрімголова
з гори на гору ген...
Мисливець цілиться й не скоро
метким ударом вб'є.

Чи варт? Ах, печаль яка!
Нема доріг,
світильників нема.

З М І С Т.

Гроби́та флейта	3
Дістають авта	5
Я інявсь на майдані	6
Футур-Екстра	8
склаачи електрою б'ють	12
Сьогодні настрій в бляхах сонць	13
Локо-отива сгні	14
То кво	15
Як хвіст піднімає кобила	17
Брати мої, сестри мої	18
Одні складають шаву владі	21
Закурений тополь, як тінь	23
Яка є радість! Яка є радість	24
Страсті блакитні локони	25
Родить мозок буяльві слова	26
Оповзли верхів'я зливи	27
Я ночами цілую глянцінь	28
Несу я у пригоршнях смуток	29
Безсистемно ідуть трамваї	30
Прожектором падає тінь	30
Цій брамі двіста літ	31
Хапайте момен сучасности	32
Розпущені коси у жінки	33
Ви надзвичайно грубо ставитесь до людини	33
Завтра це Чорний Лист	34
Поєтя	36
Залізо, мідь і крпця і чавуи	37
На сьогодні немає вітчизни	38
Життя згубило зміст	39

КНИГИ ГЕО КОЛЯДИ

- Олопка (поема) — „ДВУ“. Харків 1925 р.
 Штурм і Натяск (поєми). „СІМ“. Москва, 1926 р.
 Прекрасний День (поєми). „СІМ“. Москва, 1926 р.
 Золоті Кучері (лірика). Видання автора. Москва, 1926 р.
 Футур-Екстра (поєзії). Видання автора. Москва, 1927 р.
-

1 карб.

5947
Аи 4732